

נקודות
קצרות
בעבודת
השי"ת

א נקודה'לע

פרשת תצווה – פורים

חבורת הבחורים דחסידי ספינקא

בסיעתא דשמיא

זהו הוא בוכה כי הוא צריך משהו, כי קשה לו משהו, קוראים לזה אמפטיה, לחוש את השני ולהבין אותו, כך גם כשהקב"ה מניח לנו כאב, אנחנו יכולים להישבר, או להתפקר, או להבין את הקב"ה, להבין שהקב"ה שלנו זה טיפה מן הים מהקב"ה של הקב"ה שכואב לו שאנחנו לא רואים אותו, שזה נקרא צער השכינה, והקב"ה שולח לנו את הכאב כדי שנבין את אפסיותינו מהקב"ה ונוכל לשוב אליו, ולא בכדי שנשבר ונתפקר, פשוט נדרש מאיתנו אמפטיה והבנה מה הקב"ה רוצה, כמו שכל מה שאדם מחפש זה רק שיבינו אותו ויתייחסו אליו, כך גם הקב"ה רוצה שידעו שהכל זה ממנו, ולכן הוא שולח לנו כאב.

ס סב סבא סבאנו סבאנו סבאנו

סטיקר של
ספינקער

אוטוסטרדה – כבישי ענק בחו"ל המשתראים על גודל של עשרות אלפי קילומטרים ללא עצירה, ויציאות מן הכביש יש כל לפחות מאה קילומטר, כך שאם פיספסת יציאה אחת תצטרך עוד ליסוע לפחות שעה עד ליציאה הבאה, כך גם החיים שלנו הם כאוטוסטרדה אחת גדולה, דוהרים ורומסים חברים, ודוהרים אחרי הבלי העוה"ז ללא כל הבנה שיש תכלית, ויש יציאה פעם ב... ומה הן היציאות, היציאה זה הכאב, הכאב זה אופציה לחבר אותך לקב"ה, ולהוציא אותך ממערבולות הזמן לחיי נצח ולחיי חירות, לחיים של תכלית, חיים של רגיעות ושמחה אמיתית כי 'עוז וחדווה במקומו', השמחה נמצאת כשחיים עם הקב"ה ולא כשיש לאדם כל טוב וטוב.

וזה מה שהיה עם מרדכי הצדיק 'ומרדכי ידע את כל אשר נעשה', 'ידע' זה דעת, דעת זה התקשרות, מרדכי זיהה שהקב"ה הוא לא חורבן ומוות הוא רק התעוררות של כאביו של הקב"ה שהקב"ה רוצה שישונו אליו, ולכן הוא שולח לנו את הכאב, לא בשביל לשבור אותנו, אלא בשביל שנשוב אליו, הוא רוצה אמפטיה, מרדכי נתן את הקשר וההבנה בכאב, להבין את מה שרוצים ממנו, ולא להסתכל על הכאב בעיניים סימפטיים ולהישבר, 'ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת', כל אחד ניגש אל המלך כי הוא צריך דברים, מרדכי ניגש למלך לא כדת, אלא הוא ניגש למלך ואמר לו 'ה' שמעתי שמעך יראתי', רבש"ע אני מבין שאתה לא רוצה להציק לי, אלא אתה רוצה שאני יחזור לדעת שכל כוחותי זה ממך, שאני ישוב להביט אליך.

ויקחו לי תרומה. אדם מפחד לתת ולוותר כי הוא חושב שישאר בלי כלום, אבל הוא לא מבין שכשהוא נותן מזמנו, נותן משלו, נותן מחכמתו, נותן מכוחו, בשביל השני הוא בעצם לוקח לעצמו קנייני נצח ובניית אישיות וקשר עם הבורא, וזהו שהיה צריך להיות כתוב ויתנו לי תרומה, מהו ויקחו, אלא כל נתינה זה בעצם לקיחה שאדם לוקח לעצמו קנייני נצח.

זכור את אשר עשה לך עמלק.. אשר קרה בדרך.. תמכה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח. לכאורה תמוה הפסוק שמצד אחד אנחנו מחויבים למחות את זכר עמלק, כלומר לא לזכור אותו למחות

ידוד עוז לעמו יתן. ידוד יברך את עמו בשלום. כשאדם מגלה שה'עוז' והכח שלו זה מהקב"ה, אז הוא מקבל בחינת שלום ואחדות, כי חיות הקב"ה מחיה את כל הכוחות שיש בעולם ואת כל האנשים שיש בעולם, ואת כל חכמות והמוחות שיש בעולם, הכל כלול בחיותו יתברך ולולי חיותו אין שום דבר, ולכן כשאדם עובר כאב או ניסיון ומזהה מתוך כאבו וניסיונו את אפסיותו ואת חוסר האונים ומגיע למדריגת הביטול, ומבין שכל כוחו וישותו זה מהקב"ה, אז הוא מתחבר לחיות הקב"ה שמחיה אותו, מתחבר לנשמה שלו, ושם בחיות של האדם עצמו כלולים כל העולם והכוחות והמוחות [כי זה חיותו יתברך], ולכן הוא יכול לקבל כוחות חדשים ומוחות חדשים, וכן הוא ניהיה באחדות עם כולם, כי חיותו זה גם חיות חברו, וחברו זה הוא והוא זה חברו, הם ממש אחד, כי רק בגוף הם נפרדים, אבל חיותם והווייתם זה אותו חיות של הקב"ה, וממילא יכול להיות באחדות עם כולם, א"כ הכאב בא לחבר אותו למקום של גילוי החיות שלו, וכשהוא פתוח עם החיות שלו אז הוא מרוויח כוחות ומוחות חדשים שבחיות הקב"ה יש הכל, וגם זוכה לאחדות.

ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת. כל הדרך שלנו זה אמפטיה, כמשל הילד בוכה בלילה, יש לאדם ג' אופציות איך להתנהג בכזה מצב, א', להשתמש עם חכמת היד על חכמת הפרצוף של התינוק, ב', להשים אוטומי אוזניים ולהמשיך לישון, ג', להבין את התינוק, להבין

את זכרו, ומצד שני אנו מחויבים לזכור אותו 'זכור', אלא, כי אדם לא יכול נגד העמלק שלו, האדם חסר אונים שמה 'ולולי הקב"ה עוזרו אינו יכול לו', ורק איך יוכל האדם אכן כן למחות את העמלק שלו, כאן התשובה 'זכור' ע"י שתזכור 'אשר קרך בדרך', שהוא קירר אותך, ואתה לא יכלת עליו אפילו שהיית אחרי כזאת מדריגה של 'ראתה שפחה' אעפ"כ לא יכלת עליו, ע"י שתזכור את שפלותך ותבין שכל רגע שאתה לא שם זה מציאות הרחמים של הקב"ה עי"ז תזכה שיותר לא יוכל העמלק לשלוט עליך, כי ברגע שאדם חי כל הזמן שהקב"ה מציל אותו אז 'משם יתפרדו כל פעולי אוון'.

יעשו עין גבוהה חמישים אמה. מה בווער להמן הרשע דווקא חמישים, כי עד מ"ט שערי קדושה יש עוד שליטה לחיצונים, אבל בשער הנ' אין להם כניסה, וזה מה שרצה המן הרשע להיכנס גם לשער הזה, אבל הוא לא קלט ששם זה המפלה שלו, כי בשער הנ' הוא ניהיה מבוטל והרחמים שולטים, כי כשאדם מגלה בהמן שלו את הקב"ה שם זה המפלה של ההמן שלו, ואיך יזהה את בהמן שלו את הקב"ה, ע"י שיבין שכל רגע שהמן לא שולט עליו זה הקב"ה, עי"ז יוכל לזהות את הקב"ה במידות ולא יתבלבל אחרי היצה"ר.

ברגעים של תהוה ובוהו, צריך האדם לקחת שמונה נשימות איטיות, ובין נשימה לנשימה להמתין ארבע שניות, ולהתחבר לעובדא האפסית שלו, ולהמתין ש'ויאמר אלוקים יהי אור'.

כי רגעי התהוה ובוהו זה בעצם אור גדול שיורד על האדם ורק לאדם אין כלי להכיל את האור העצום הזה, ולכן הוא מתפוצץ ונשבר, ואיך יוכל לבנות לעצמו כלי, ע"י שם 'מ"ה חדש', היינו שפשוט יבין מהתהוה ובוהו שהוא אכן כלום, ואכן אין לו שכל ובינה, והוא חסר אונים, עי"ז יבנה כלי, והוא יוכל להכיל את האור הגדול של הקב"ה ויזכה לדביקות בחיים.

[כ"ק רבינו שליט"א]

עלי ועל כל בני ביתי ועל כל הנלווים אלי ועל כל ישראל עמיה. ידוע היסוד מרבינו שכשאני יעבוד עם עצמי אז ממילא זה ישפיע שגם חברי יעבוד עם עצמו, שאל חד מן חבריא וכי מה טעם הדבר ואיך זה קורה, ב' דעות בדבר, א', כי בפנימיות כל בני ישראל הם אחד, יש חיות שנקרא 'הנקודה הישראלית' שהוא מחיה את כולם, וכשאני מגביר את חלק הפנימי שלי על הגוף, ואני נותן לפנימי לשלוט על הגוף, אז בגלל שהפנימיות שלי זה גם של חברי אז בוודאי מתעורר

גם הפנימיות של חברי להתגבר על הגוף וינחה אותו בדרך האמונה, ב', כי הרי 'חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם', וא"כ זה שחברי מציק לי זה בשבילי, בשביל שאני יגלה שמה את הקב"ה, וברגע שאני מגלה שמה את הקב"ה, אז אני כבר לא צריך את הכאב כי אני כבר מחובר.

עוד יש לומר ע"פ מעשה שסיפר רבינו, באחד שרצה לתקן את העולם, ולכך מפה של העולם והחל לעשות לעצמו נקודות וקווים מאיפה יתחיל ותקשה עליו המלאכה, והחל בנו הקטן להטרידו, חתך האיש את המפה לחתיכות פאזל ואמר לקטן שירכיב את הפאזל, כך יהיה לו שקט לפחות לשעה, כי זה מאד קשה להרכיב פאזל של העולם, לא עבר חמש דקות והילד שוב מטריד, מה עם הפאזל, הוא כבר השלים את הפאזל, האב המום, הסביר הבן שבצד השני של הדף היה מצויר דמות אדם, ודמות אדם קל להרכיב, ולפי"ז הסתדר פאזל העולם על מקומו, כאן הבין האבא, שתיקון העולם תלוי באדם אחד שיתקן את עצמו, ומי זה האדם הזה, אני, כי 'חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם' ואין הדבר תלוי אלא בי'.

[א' – יעקב איצקוביץ. ב' – יעקב יוסף ווייס. ג' – יעקב רוזנברג.]

שאל חד מן חבריא, הלא כתוב 'כי אין מחסור ליראיו' והלא כל הצדיקים היו מלאים ביסורים, איך זה מסתדר, תירצו החבורה, כי לצדיק הכאב אינו מחסור אלא קרש קפיצה להשגה גבוהה יותר בעבודת השי"ת, וכמו שכתבו באמרי אשר שהצדיקים משתעשעים ביסורים כאילו זה ילד תפנוקם.

יש להסביר למה באמת הניתוק מהבורא הוא מחזק את הקשר עם הבורא, אם חוזרים בתשובה, כי הרי יש חוט שמחבר את האדם לבוראו, ובעבירה נחתך החוט, וכששבים בתשובה אז הקב"ה לוקח את החוט ועושה קשר במקום שנחתך, וממילא הפער בין הקשורים מצטמצם, כי הקשר לוקח הרבה מאורך החוט. [אברהם רובינפלד]

בְּכָל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכֵּיר אֶת שְׁמִי אֲבֹא אֵלָיךְ וּבְרַכְתִּיךָ. לכאורה היה צריך להיות כתוב אשר 'תזכיר', אלא כך מסביר ר' אשר את הפירוש בפסוק, בכל מקום שתדע שזה שאתה מזכיר את שמי זה בעצם שאני מזכיר את השם שלי דרכך, ובלעדי לא היה לך כוחות ומוחות לזה, אז 'אבוא אליך וברכתך' אמן.

[חבורה ליל שב"ק]

האם אני ניהיה חסר ערך מזה או מקושר לבורא מזה דווקא

פנימה מרבינו
שנאמרה לאזור הטיע

חתול שחור
או אור גדול

לכל אחד מאיתנו יש את החתול השחור שתקוע לו במשך ימי חייו, וזה מאד שובר את האדם שהוא כך חסר אונים, ושכך הוא מלוכלך, אבל האמת הוא שזה החתול השחור זה לא שהקב"ה דופק אותנו עם ליכלוך, זה לא משהו רע, אדרבה זה טובה ומתנה, בלעדי זה החתול הוא היה נשאר עם האנו שלו ורק מתרחק יותר ויותר מהבורא והיה מגיע ליום הדין בלי נשמה ח"ו, והיה מבלה את ימי חייו בדאגה ובקנאה ורדיפת כבוד, זיכה אותנו ה' ונתן לנו מתנה של חתול שחור, מצבים בו אדם מרגיש כמה הוא כלום וחסר אונים, ולמה הקב"ה נותן לנו את זה, כי ע"י שנראה את חוסר האונים שלנו, נוכל לפנות מקום לקב"ה אצלנו, ונוכל לבא לקשר אמיתי עם הבורא, וזכה להתקשר בקשר חזק עם בעל הכוחות, וזוכה לחיים אמיתיים, חיים של ברכה וישועה, חיים של שמחה כי 'עוז וחדווה במקומו', וחיים של רוגע, יוצא שאדם צריך לשמוח בזה החתול, ולא להביט אל זה כדבר שלילי, ולהישבר, ולגרום לעצמו חולשת הדעת והורדת הערך העצמי, אדרבה לדעת שזה משהו שמחזק אותי, משהו שבונה אותי, משהו שטוב בשבילי, לדעת שזה חיובי וזכות, 'זכה – נעשית לו עור', אם אדם מבין שזה החתול השחור הוא זכות, אז אכן הוא זוכה להיבנות מזה, והוא שמח מזה, 'לא זכה – נעשית לו נגד להילחם בו', אך אם האדם טועה וחושב שזה חיסרון ומביט אל זה כשלילי, הרי היא אכן הורגת אותו ומייסרת אותו.